

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 12.

25de marts 1900.

26de aarg.

3 eselstalden.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflud. I pletter til en adresse paa over 5 eksemplarer levers bet for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alle vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. D. P. Wagners, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien stykke 61.

Jesu samtale med Nikodemus.
Joh. 3, 1-16.

"Udenat nogen bliver født paanh, kan han ikke komme ind i Guds rige."

Nikodemus var medlem af det høie raad. Det høie raad talte 71 medlemmer og bestod af høierestpresterne og dem, som havde været høierestprester, og folkets ældeste og skriftluge, som var vel behandrede i den jødiske lov. Det høie raad var jødefolkets høieste myndighed i religiøse og borgerlige sager. Indtil 40 aar før Jerusalems forstyrrelse havde det ogsaa magt til at dømme folk til døde. Men paa den tid tog den romerske keiser denne magt fra det; derfor turde det ikke dømme Jesus til døde, men førte ham frem for den romerske landskøbning, Pontius Pilatus, for at faa ham til at dømme Jesus.

Til dette høie raad hørte Nikodemus. Han var ogsaa en farisæer. Han hørte til den strengt religiøse sekt paa sin tid. Mange af disse farisæere var store hyklere, som havde et fromt, gudstygtigt skyn for menneskene, men hemmelig gjorde sig skyldige i grove synder.

Andre af farisæerne var ærlige og oprigtige; men de var dog paa gale veie. Thi alle farisæere havde det tilfælles, at de mente, at Guds rige og saligheden maatte de kjøbe af Gud med sine gode gerninger.

Nikodemus var en af de ærlige farisæere. Da han derfor fik høre om Jesus og hans undergerninger, fik han lyst til at tale med ham; tænkte han kunde lære noget godt af Jesus, tænkte han.

Men han kom til Jesus om natten. Han ønskede ikke, at nogen af de andre i det høie raad skulde faa vide, at han søgte hen til profeten fra Nazaret, hvem de allerfleste af dem foragtede og hadede.

Jesus vidste vel, hvorfor Nikodemus kom til

ham om natten. Derfor giver ogsaa Jesus ham noget at tænke paa i de ord, som vi læser i versene 19 til 21 i Joh. 3de kapitel.

Nikodemus tiltaler Jesus meget høfligt, kalder ham mester — eller lærer — og siger: "Vi ved, at du er en lærer, kommen fra Gud; thi ingen kan gjøre de tegn, som du gjør, uden Gud er med ham."

Heraf ser vi Nikodemus's ærlighed. Der var andre af samme stand som Nikodemus, som ogsaa saa Jesu tegn; men de spottede og sagde: "Han gjør dem ved djævelens magt." Disse var forhærdede.

Naar nu Nikodemus var saa ærlig og oprigtig, sagde da ikke Jesus til ham: "Med dig, Nikodemus, har det ingen fare, du er et Guds barn og hører Guds rige til"? Nei, Jesus siger ikke det. Tværtimod lader han Nikodemus forstaa, at han var udenfor Guds rige, og at han aldrig kunde komme ind i det, hvis der ikke skede en stor forandring med ham. Det hjælper ikke, at man er ærlig i sin mening, hvis den mening, man har, er gal. Om du mener, at du gaar i øst, men gaar i vest, saa gaar du ikke i øst, om du mener det aldrig saa oprigtig. Om dem, som slog apostlerne ihjel, siger Jesus, at de mente, de gjorde Gud en dyrtelse derved. Vi ved, at de dyrkede djævelen, om de end aldrig saa meget mente, at de dyrkede Gud.

Hvad var det da, som manglede Nikodemus? Han maatte fødes paanh. Med det liv, som han havde faaet af far og mor, og med det liv, som han kunde leve i sine egne tanker og sine egne gerninger efter sit eget hjerte, om det var aldrig saa ærligt og oprigtigt, var han ikke stikket til Guds rige. Thi alt dette er af synden fordærvet. "Hvad som er født af kjød, er kjød."

Derfor maatte han fødes paanh, eller fødes fra oven, som vi ogsaa kan læse. Han maatte faa et nyt sind, et nyt hjerte, en ny lyst og længsel.

Men dette var fornødent ikke blot for Nikodemus, men for alle mennesker. Vi maa alle være fødte paanh, skal vi se Guds rige.

Af vor barnelærdom lærer vi, at den nye fødsel eller gjensfødselen er det samme som den levende tross meddelelse. Det samme lærer vi af Jesu ord til Nikodemus: "Thi saa har Gud elsket verden, at han har givet sin søn, den enestebaarne, forat hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige liv." Den,

som tror paa Jesus, skal have et evigt liv; alt-saa maa den være gjenfødt, som tror paa Jesus. Og saa er det. Den troende faar et nyt sind, et nyt hjerte, en ny lyst og længsel. En saadan er kommen til liv i Gud.

Den, som virker dette liv i en synders hjerte, er den Helligaand. Jesus siger: "født af Vand". Det samme bekjender vi i den 3dje artikel.

Miblet, hvorved den Helligaand virker den nye fødsel, nævner Jesus i vor bibelhistorie: "født af vand og aand", det er: daabens sakramente. Men hos de voksne, som er faldne af fra sin daab, virkes den nye fødsel ved evangeliet. Se Jakobs brev kap. 1, v. 18.

Ligesom det legemlige liv maa faa mad og drikke og pleie, dersom det ikke skal dø, saa ogsaa med det nye liv, som fødes ved den Helligaand ved daaben og ordet. Men det nye livs næring og pleie er Guds ords undervisning, tugt og formaning. Derfor skal vi flittig bruge Guds ord baade hjemme og i skolen og i kirken.

D lad mig altid findes
i lhsets rette dragt,
og lad mig altid mindes
min daabs den dyre pakt,
at jeg i døb og live
dig huld og tro maa blive,
trods helveds list og magt!

"Ligesom Moses ophøiede slangen i ørkenen" o. s. v.

Joh. 3, 14. 15.

Moody fortæller følgende fra dette lands borgerkrig:

Efter et af de frygteligste slag var jeg først over midnat gaaet til ro, da en mand kom og fortalte, at en saaret soldat ønskede at se mig. Jeg gik straks til den døende. Han sagde: "Jeg ønsker, at De vilde hjælpe mig at dø."

"Jeg vilde gjerne, kunde jeg det bare", svarede jeg. "D, hvor gjerne tog jeg Dem paa mine skuldre og bar Dem ind i Guds rige, men jeg kan ikke. Dog kan jeg sige Dem en, som formaar det."

Saa fortalte jeg om Kristus, der saa gjerne vilde frelse ham, og at han var kommen ned fra himmelen for at søge og frelse det fortabte. Jeg fremholdt mange af Herrens forjættelser, men alt var saa mørkt, og det syntes, som den

evige døds skygger havde leiret sig om hans sjæl. Jeg kunde dog ikke forlade ham. Da tanken paa Johannes's 3dje kapitel faldt mig ind, bad jeg om lov til at læse en samtale mellem Jesus og en arm synder ganske i samme sjælstilstand som han. Hvert ord syntes at blive grebet med begjærighed. Da jeg kom til det sted: "Ligesom Moses ophøiede slangen i ørkenen, saa bør det menneskens søn at ophøies paa korset, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt liv", raabte den døende mand: "Stop! staar der virkelig saaledes?"

"Ja, ord til andet."

"D kjære, læs det endnu engang!"

Jeg læste det paany. Han folbede sine hænder og sagde: "Gud være lobet for det! D, læs det endnu engang!"

Jeg læste det hele kapitel, men længe før jeg var kommen tilende, havde han lukket sine øjne. Han syntes at have tabt al interesse for resten af kapitlet, og da jeg var færdig, laa han med armene over kors paa brystet, og et blidt smil paa læben. Samvittighedsnaget og fortvivelsen var svundet. Hans læber bævede. Jeg høiede mig over ham og hørte ham sige hvist: "Ligesom Moses ophøiede slangen i ørkenen, saa bør det menneskens søn at ophøies paa korset, paa det at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt liv." Han aabnede øinene og fæstede sit rolige blik paa mig med de ord: "D, det er nok, det er alt, hvad jeg behøver!"

Et par timer efter lagde han sit døende hoved til hvile, og støttet til denne sandhed forlod han støvhytten for at indtage sin plads i Guds rige.

D. C. v. Hoffens barnehistorier.

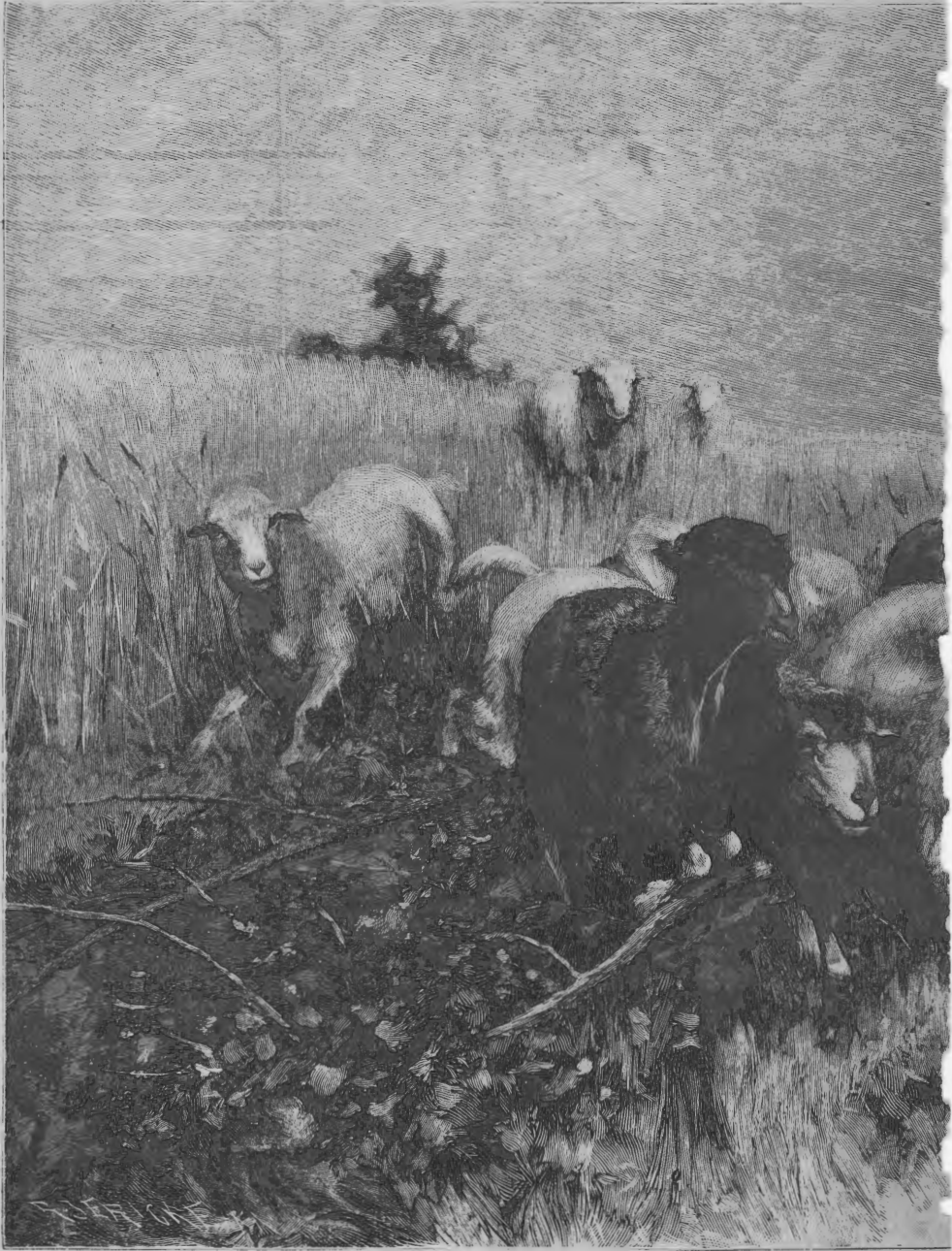
I som mer ferierne.

(Slutning fra nr. 10.)

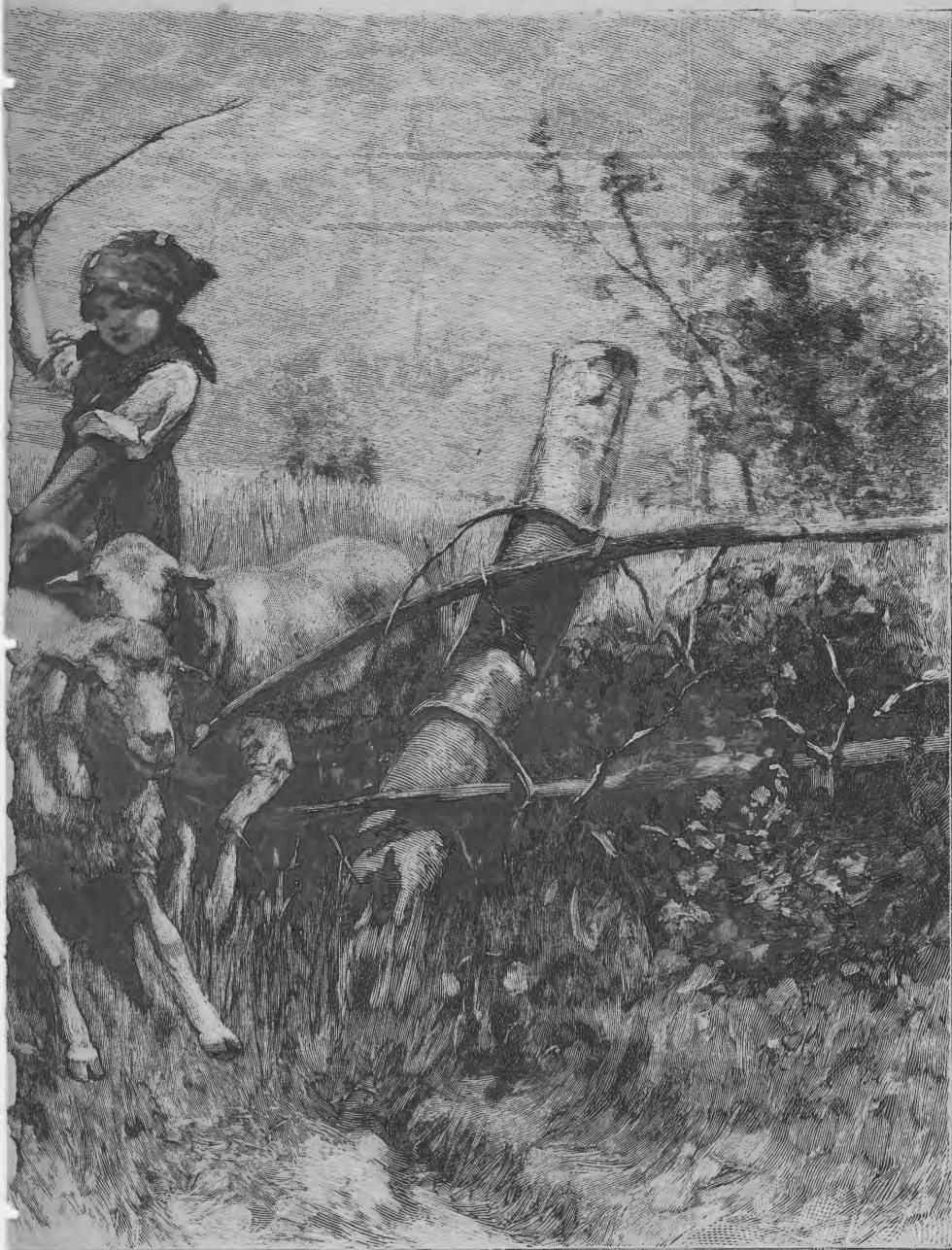
"Naa — hm, min kjære Svante, kan du sige mig, om vand ogsaa undertiden kan forekomme i fast form?" spurgte han og saa saare vis ud.

Svante, som blev ført ind paa et for ham nyt omraade, havde ikke tænkt paa den ting før, men efter en kort betænkning svarede han bestemt: "Ja, som vandgrød!"

"Hm, hm, ja ganske vist kan det synes og forekomme en saa, men ifølge den nyere forst — jeg mener ifølge erfaringen turde man dog med visshed kunne sige, at vandet i og for

Hjem m

Here!

sig selv, uden forbindelser med fremmede Lege-mer, ikke kan antage en fast form som grøb, men at dette ster formedelst og ifølge foreningen med mel og grøn. Men tænk dig om! findes der ingen anden maade, hvorpaa vand, melk og andre flydende stoffer kan gaa over i fast form?"

"Oft!" raabte Svante rast.

"Nei, nei", Strøms øren begyndte at røbme sterkt, "visseelig kan melk formedelst hftning gaa over i en fast form; men vand, Svante, kan du hste af vand?"

"Nei dal det har jeg aldrig sagt."

"Men vandet kan under indflydelse af varme — jeg mener kulde — temperaturforholde, — ja, — jeg mener is." Strøm snød sig meget langsomt og sterkt, tørrede sig over panden og rettebe paa fjortekraben, men det lykkedes ham endnu ikke at gjenvinde sin ligebevt. Han var helt og holdent kommen ud af fatning, og hele oberblittet opløste sig for ham i et eneste virvar. Det var heller ikke opmuntrende at se, at det rhykede i kaptainenens mustacher paa en maade, som ikke kunde misforstaaes, eller at møbe Svantes blit, der lige saa tydelig som ord sagde ham, at hans elev fuldkommet opfattede stillingen og fjønte; at han sad fast.

Strøm gjorde igjen nogle krampagtige forsøg paa at "gibe oberblit" over fhitten, men viklebe sig mere og mere ind i sit eget væb.

Endelig slog klokken og forhøndte, at timen var slut. Det løb i Strøms øren som den deligste musfik, og han reifte sig i en fart, som om han var stude ud af en tanon; men han blev stanfet af kaptainen, som lagde sin haand paa hans skulder og sagde:

"Vænt et pieblit, jeg vil tale nogle ord med dig, gutten min."

Svante, som havde været lige saa snar til at flybe sin stol bort og reise sig op, stansebe ved disse ord og saa nysgjerrig paa faberen. Et veltalende nik lod ham dog forstaa, at hans nærværelse var overflødig, og saa nødig han vilbe, maatte han gaa.

Det løb Strøm kolbt ned ad ryggen, da han nu befanbt sig alene med kaptainen, men paa samme tid blev han ganske varm om hjertet, thi kaptainen lo ikke længere, men saa paa ham med et saa venligt a'bor, at han ubilkaarlig tænkte paa sin afdøde far. Og det havde han ogsaa fuld grund til, thi som en far talte kaptainen med ham og gjorde ham opmærksom paa hans feil og svagheber.

Vi vil lade dem være alene og ikke lytte til, hvad der blev sagt.

Svante kunde ikke begribe, hvad de talte saa længe om, og lige lidet forstod han, hvoraf det kom, at papa og Strøm var blebne saa gode venner, som de saa ud til, da de kom ud fra skoleværelset; faberen holdt sin arm om Strøms hals og talte sa venlig til ham, og Strøm hadde taarer i øinene og sagde tak, da de stilletes.

"Hvad er det, du har faaet?" spurgte Svante nysgjerrig, 'a faberen fjernede sig.

"Snus", sagde Strøm leende.

"Na!"

"Jo du, men Snus af den allerbedste og fineste slags."

Svante saa meget mistroiff ud, og vilde gjerne vide mere, men mere vilde Strøm ikke fortælle om den ting.

Oberblit vogtede Strøm sig vel for at tale om efter den dag og glædebe ikke oftere kaptainen med oplhøninger om de nyere forstninger; thi under hin samtale i skoleværelset var Strøm kommen til at forstaa betydningen af det gamle ørdsprog om egget, som vil lære hønen at verpe, og til at indse, at hans egen visdøm var en umoden fart, ja paa sin vis lige saa umoden som den ulykkelige pære, lille Rabi fandt i hans lomme.

Men ret som det var, begyndte sommerpæ-erne at modnes, de blev saftige og velsmagende, og gutterne gjorde en rig høst, hbergang de rhykede det gamle pæretæes grene. Ndhelsen var dog blandet med vemod; thi den mindebe dem om, at sommerferierne nærmede sig sin ende, — og snart var det forbi med glæden. Jonas skulde flybse gutterne til S. Vognen stod al-lerede for døren, vadsækkene var fastsnørebe, madkurven, pæresækken og de andre smaating studebe ind.

Svante græb, mama græb og Strøm snød sig, takkede saameget for alt og maatte endnu engang benytte lommetsørklædet.

Men saa gjorde kaptainen ende paa den lange affled.

"Se saa, gutter, frifft mod! Nebbør har vi hadt nok af. Gud være med jer, og lad os atter mødes her med glæde, tilflybebe han med saftere stemme og trykkede endnu engang deres hænder.

Strøm saa glad spørgende paa ham.

"Ja vist skal du komme til os igjen", sva-rede kaptainen paa hans spørgende Blik. "Velkommen!"

"Ja, velkommen i julen, hjertelig velkommen!" ifemte fru Staal og viste med lommetørklædet.

Dg saa smelber Jonas med piffen, og vognen ruller bort.

Moffats hittebarn.

Missionær Moffat hørte en dag en svag jamren i nærheden af sit hus. Han gik efter lyden, som han snart merkede kom op af jorden. Efter en tids søgen for at finde det rette sted graver han sanden bort med haanden og støder paa en stor sten. Han løfter den op og i et hul under stenen finder han et barn, som af sin egen unaturlige moder var gravet ned der. En hel nat havde barnet ligget i jorden og som ved et under var barnet holdt ilibe til om morgenen. Den trofaste Gud, som hører ravnens skrig, havde ogsaa hørt det forladte spædbarns jamren og henvist det til sin tro tjeners frelsende haand. Moffat tog barnet op af jorden og lagde det i sin hustrus arme. Hun opdrog det med moderlig omhu og trofast. Barnet forblev i Moffats hus, og da missionæren og hans hustru senere besøgte London, fulgte barnet med, — men da en voksen, velopdragen kristen pige.

Smaastrykker.

En ung kvinde gik frem og tilbage i en ventefal og længtede efter togets ankomst. Stjont ung og uden alvorlig omsorg for sin sjæl havde hun dog allerede faaet erfare ikke saa lidet af dette livs nød. Hun følte sig urolig og nedtrykt. Imidlertid saldt hendes øine paa et bibelord, der var fæstet paa væggen. Med store bogstaver stod der: "Saa har Gud elsket verden, at han har givet sin søn, den enbaarne, for at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt liv" (Joh. 3, 16).

Som en lynstraale fra Gud Faders hjerte lyfte disse ord ind i hendes mørke, urolige sjæl. Hun fik øie paa Guds kærlighed i Kristus, og hendes hjerte blev opvarmet.

Da hun naaede maalet for sin reise, staaede hun sig straks en bibel og opsogte deri de underbare skønne ord. Men i bibelen fandt hun ikke blot disse herlige ord—hun fandt liv og fred ved troen paa Jesus Kristus. Siden kom denne kvinde til at udrette meget for Guds rige.

En gudfrøgtig mand blev engang spurgt, hvorfor han den ene dag efter den anden læste i bibelen, da han dog nu vel maatte have læst den igjennem og saaledes kjendte, hvad der stod i den. Han svarede: "Min ven, hvorfor spiser du idag, da det dog ikke er længere end siden igaar, at du fik mad?" "Jeg spiser", svarede den anden, "for at leve". "Det er sandt", svarede den fromme bibellæser, "og gjorde du ikke det, da maatte du om kort tid dø. Men ligesom du spiser for at naere dit legemlige liv med Herrens timelige gaver, saaledes benytter jeg flittig Guds ord for derved at opholde og styrke mit aandelige liv; thi "menneftet lever ikke af brød alene, men af hvert ord, som udgaar gjennem Guds mund" (Matt. 4, 4).

Hvor stor er dog den glæde, at man med Jesu maa i Herrens tempel træde og i hans forgaard staa! den lyst, den ro, den ære kan aldrig siges ud, naar sjælen den maa være sin Frelseris kirkebrud.

O Jesu! gib du vilde mit hjerte danne saa, det baade aarl' og silde dit tempel være maa! du selv min hjerne vende fra verdens floges flok og lær mig dig at kjende, saa har jeg visdom nok!

"Se det Guds lam, som bærer verdens synd!"

En kone kom en dag ind til sine børns lærer og sagde, at hun slet ikke kunde forstaa, hvorfor hendes søn, hver gang han bad faderens, stansede og beghndte at hulke, naar han kom til den femte bøn. Læreren fortalte, at han havde lagt merke til, at gutten ofte bød vrede og skændte paa sin lille søster, naar hun gjorde noget, han ikke syntes om. Sandsynligvis turde han nu ikke bede Gud: "Forlad os vor skyld, som vi (og forlader vore skyldnere" (Matt. 6, 12), da han jo selv ikke tilgav sin søster. De havde nemlig gjennemgaaet den femte bøn (stolen) og han vidste deraf, at Gud ikke vilde tilgive ham, saalænge han var uforsonlig mod sin søster.

Dengang Solveig endelig vilde vade.

Af Agot.

Sæt ved husene i en liden dal randt en klar stenet bælt. Et stykke længere oppe var den stillere og dybere med jevn, sandet bund. Over den hvælved smaa-stogen ved bredden sig som et tag.

Deroppe var det skalt og deilig de varme sommerdage, og naar det var rigtig varmt, sit Solveig ofte gaa derop og vade, og det syntes hun var svært morsomt.

Men en dag hun bad om at faa vade, sagde hendes pleiemor, at det var for koldt. Solveig gav sig dog ikke; hun gik og gnaalte om at faa gaa: men denne gang var moren bestemt.

Solveig havde imidlertid sat sig i hovedet, at idag vilde hun vade; hun kom til at tænke paa, at hun ofte havde seet Kirstens Anna og Lise gjøre ting, som var dem forbudt, og saa tænkte hun, om ikke ogsaa hun kunde prøve det engang. Hun listet sig sagte ud gennem døren og lagde paa sprang op imod et stort rognebærtræ, som stod oppe paa jorden. Dette var lige op for vadestedet, og træet var saa stort, at det skjulte hende, naar hun trøb bag om det. Her satte hun sig og begyndte at trække sko og strømper af. Da hun havde gjort det, bandt hun dem sammen og lagde dem forsigtig ind til roden af træet.

Saa var det bare at reise sig og springe nedover bakken.

Men idetsamme føler hun sig løftet høit op i luften, og hun sanser sig ikke, før hun sidder paa Maglis skulder. Hun ser forstrækket efter skoene og strømperne, men dem har Magli allerede under armen, og nu gaar det hjemover i gallop paa Maglis skulder.

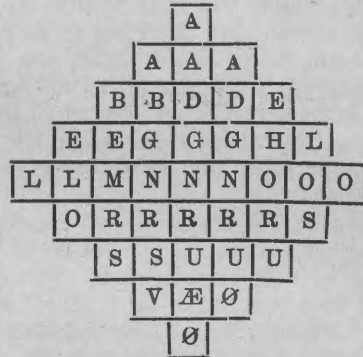
Solveig var rent fornytt ved at være bleven overrasket paa den maade. Og værre blev det, da der straks efter kom en fremmed mand ind i stuen. Hun turde ikke se ham i øinene; hun stod en stund for sig selv; saa gik hun bort i en krog af stuen, holdt hænderne for øinene og støttede panden mod væggen.

Åa, saa skamfuld som hun var!

Diamantgaade.

Bogstaverne i nedenstaaende figur skal ordnes saaledes, at den lodrette og vandrette midlinje kommer til at lyde ens, og de 7 vandrette linjer afgiver bekjendte geografiske navne paa:

1. En flodvigtl o
2. En by i Norge.
3. En bygi Frankrig.
4. Et landstaa i Tyskland.
5. En by i Tyskland.
6. En by i Frankrig.
7. En danskv.

Syver Floberg, Hamar.

Bogstavgaader.

I.

2 4 8 5 6 et pigenavn. 6 8 5 har vi om vinteren. 2 3 9 er navnet paa en fugl. 9 7 8 tjener en dyreart til beskæftning. 1 2 8 4 5 er navnet paa en fisk. 5 1 4 er navnet paa et pattedyr. 7 1 9 leverer en art husdyr os. 1 7 9 er en nyttig men farlig vædste. 8 2 8 8 2 et pigenavn. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 en norsk by.

Syver Floberg.

II.

6 5 3 faar man af sauen. 1 2 3 er en fugl. 4 7 8 4 er en verdensdel. 5 8 2 4 er et pigenavn. 4 4 5 er en fisk. 8 3 4 er et pigenavn. 7 6 3 4 2 er en egn i Afrika. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 er et landstaa i Spanien.

Trygve Møren, Barfald.